

Priekšvārda vietā

Mēs dzīvojam dīvainā laikā, kad viss – pilnīgi viss – saistīts ciešām savstarpējām saitēm un ikkatra darbība izraisa neprognozējamu lavīnas efektu. Augsto tehnoloģiju un elektronisko mediju laiks, brīvā tirgus ekonomikas laiks, globalizācijas un varas centralizācijas laiks. Ekonomiskās, valstiskās, vispārcilvēciskās un emocionālās krīzes laiks. Diemžēl. Vēsture atkārtojas, un mēs – jau nez kuro reizi kārtējai krīzei cauri ķepurojoties – sākam pierast un kā normālformu uztveram gan negācijas laikrakstu slejās un televizora ekrānā, gan līdzcilvēku saltumu un savtību, gan... draugu nodevību. Vēl vairāk – atrodam tam attaisnojumu: *tagad jau tāds laiks; visiem grūti, jāpaciešas...*

Viss ir personiski un personīgi. Patīk – nepatīk, mīlu – nemīlu, gribu – negribu, iekāroju – vēlos – iegūstu... Jebkurā dzīves un attiecību jomā. Īstajā brīdī esot īstajā vietā, vari paveikt visneticamākās lietas vai, tieši pretēji, nespēt šķietami elementārus ikdienas pienākumus ne, jo viss krīt no rokām, soļi pinas un jūk.

Droši vien ikviens no mums kaut reizi tam ir gājis cauri. Cilvēks var būt labs, gudrs, talantīgs un nez kāds, taču – kādā brīdī citam cilvēkam gluži vienkārši neiepatīkas. Vai – iepatīkas. Un viss notiek. Vai – nenotiek.

Grāmatas tapšanas periodā man teica – *jūs esat nežēlīga sieviete...* Tā nav. Vienkārši – tāda ir dzīve. Cik mēs ļaujames tās ietekmei, atkarīgs no pašiem. Vai mums ir mugurkauls, un

vai mēs spējam to noturēt taisnu? Vai mums ir sirds, un vai mēs spējam to atvērt? Vai mums ir smadzenes, un vai mēs spējam likt tām domāt?

Šī grāmata nav autobiogrāfisks stāstījums. Gan galvenā varone, gan visi pārējie personāži ir izdomāti, to radīšanai esmu aizņēmusies ilgajos žurnālistes darba gados iepazīto cilvēku rakstura īpašības un īpatnības. Dažu aprakstīto notikumu pamatā patiešām ir reāli fakti, bet fonā – reāla kriminālchronika, amatpersonu un drošības speciālistu viedokļi, kā arī manis pašas žurnālistes gaitās rakstītais, taču – tikai kā iedvesma, kā impulss fantāzijai – *kā tas būtu varējis vai kā tam būtu vajadzējis notikt.*

No sirds gribu pateikties tiem lieliskajiem un sirsnīgajiem cilvēkiem, kuri nesavtīgi palīdzēja ar padomiem un konsultācijām un bez kuriem šis romāns nebūtu ieraudzījis dienasgaismu.

Vislielākais paldies policijas ģenerālim Aloizam Blonskim un psihoterapeitam Jurim Blumbergam, kuru nemainīgi labvēlīgā profesionālā attieksme daudzu gadu garumā ļāvusi mums sadarboties, veidojot ne vienu vien publikāciju, un iedrošinājusi ķerties arī pie nopietnākiem darbiem. Īpašs paldies aizsaulē aizgājušajam Valmieras Kriminālpolicijas priekšniekam Aldim Ozoliņam – lieliskam profesionālim, krietnam cilvēkam un labam draugam. Dziļa pateicība stilistei (un manai draudzenei) Inetai par morālo atbalstu un skaistuma industrijas nianšu atklāšanu, pasniedzējai Sandrai Zeltiņai – par mūsdienu biznesa un finanšu shēmu atšifrēšanu, konsultantiem no tiesībsargājošajām struktūrām – par pacietību, niansēti skaidrojot un precizējot operatīvās un tehniskās nianzes, bet manai *fokusa grupai* – Dacei, Zandai, Mārim, Jānim, Inesei, Aigai, Vinetai un Elizai – par izturību, lasot un pārļausot romāna fragmentus un kopīgi meklējot zemūdens akmeņus.

Šīs grāmatas tapšana ir lieliskas komandas kopdarbs. Vispirms – izdevniecības *Zvaigzne ABC* valdes priekšsēdētājas Vijas Kilblokas un Latviešu valodas, literatūras un mākslas redakcijas vadītājas Zaigas Lasenbergas ticība un iedrošinājums. Tad ilgstošs darbs vienatnē pie balti mirgojošā ekrāna (paldies manam vīram Varim par pusdienām un vakariņām, labākajam draugam Kristam – par faktu meklēšanu un regulāru *izstaidzināšanu* svaigā gaisā, maniem kaķiem Princei, Mikai un Tucim – par pozitīvās enerģijas terapiju!). Visbeidzot – skrupulozs darbs kopā ar redaktori Māru Runi.

Un te nu tas ir. Vēlreiz – paldies visiem, kuri palīdzēja, un paldies arī tiem, kuri netraucēja.

Sirsnībā – Dace Judina